

P e l h ř i m o v s k ý O T A Z N Í K

Necenzurovaný samizdat poskytující svobodný prostor neoficiální kultuře. Nočník mělký, číslo 15, rok 2020.

S rouškou na ústech čtete: • O hospodách, kavárnách a motorkách • Vybarvěte si omalovánky • Zasněte se s básněmi od Sockana, Vincenta a jiných • Ale přečtete to všechno

Téma čísla: Hospody, kavárny a motorky

Na první pohled se může téma tohoto čísla Pelhřimovského otazníku zdát jako prostý výstřel do tmy. Ano, hospody lze do jisté míry porovnat s kavárnami, ale jak k těmto institucím patří motorky?

Uvažujeme-li nad touto nesourodostí důsledněji, pak mezi jejich společné atributy můžeme zahrnout atmosféru, který jimi prostupuje, specifický zápach a v neposlední řadě specifickou sortu lidí, kteří si bez nich nedokáží představit život.

Především je možné vyzdvihnout jejich společenský význam a vliv, které mají na naši psychickou očistu. Častokrát si tyto triviality uvědomíme až ve chvíli, kdy se nám uspokojení těchto kulturních potřeb nedostává.

Hospody, kavárny i okruhy jsou zavřené. Atmosféra je ta tam. Smrad z přepálených fritéz, politých ubrusů a opilců nebo naopak vůně výtečně připravených pokrmů, čerstvě umleté kávy a tabákových výrobků, rovněž nevníká do našich nosánek. A to nemluvě o vůni spáleného benzínu a pneumatik.

Jsme odkázáni na to, abychom si vše připomněli sami. DIY. Ale i když si doma zapneme friták, polijeme si ubrus pivem, vínem či kořalkou, zapálíme si cigáro, nebo si upečeme dortík a nalijeme si kávičku, a pak nakopneme mašinu a vytočíme ji do červených čísel, děláme to všechno sami. A to není ono.

Zažíváme částečný pocit štěstí, ale štěstí v jeho plnosti je vždy sdílené. Má totiž sociální rozměr, který na nás působí svou blahodárností. Na jeho plnou krásu si bohužel ještě musíme počkat.

My už čekáme....

Ten, který umí poslepu řídit neviditelnou motorku

Svět pohledem obráceného „es“ s tečkou

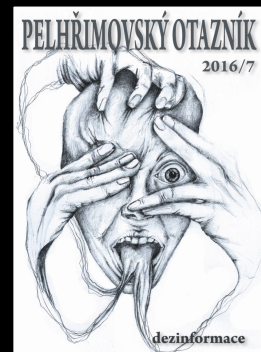
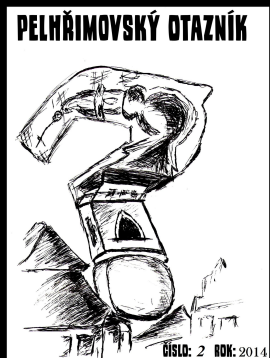
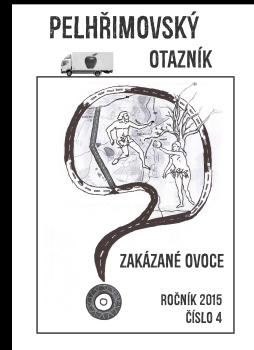
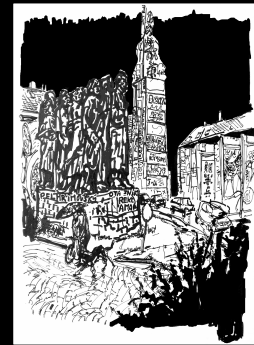
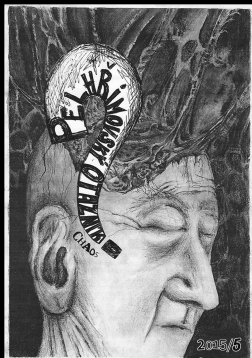
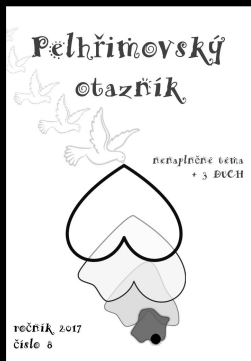
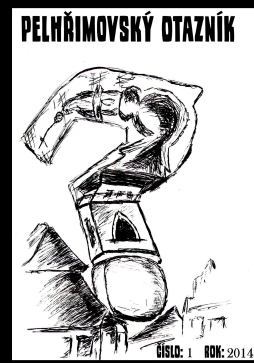
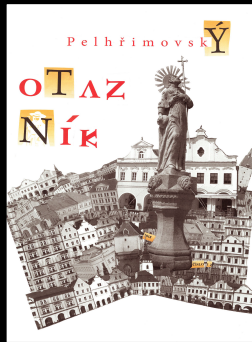

Čínská kopie seriálu Teletubbies

Střelba na krátkou vzdálenost sonickou zbraní

Pelhřimovský otazník sleduj i na <https://www.facebook.com/pelhrimovskyyotaznik/> nebo napiš na pelhrimovskyyotaznik@seznam.cz

„Dodržujte pitný režim.“

Alkoholik

„Letí a vrní do fistule, Klempř je plešoun, vrní vole..“

J.arda A. R.arda

„Chci, aby se už jelo MotoGP, strašně moc to chci.“

Dominik Honzl 2020

- 3 - Trošku do mlýna
- 4 - Motorka, hospoda a kavárna
- 5 - Přátelství
- 6 - Zavři dveře a vypadni
- 7 - Omalovánky I
- 8 - Co mi chybí
- 9 - Agrostroj, město rekordů
- 10 - Omalovánky II
- 11 - Red alert
- 13 - Koronaprázdny
- 14 - Omalovánky III
- 15 - Hospoda a kavárna
- 16 - Když matka mlčí
- 18 - Omalovánky IV
- 19 - Výbor z díla
- 20 - Negativní metatranskripce
- 23 - Omalovánky V
- 24 - Kaupunki
- 25 - Soudruh Babiš
- 26 - Hrátky s city
- 28 - Konspirace jako věčný přítel člověka
- 31 - Mechanická výsadba cibulovin...No nevím.

TROŠKU DO MLÝNA

Mrd "Piča" Mrdkowskij, Włocławek, 2020

Fotr motorku neměl, jezdila na ní spíš máma.

Když mě brácha učil na fichtlovi, měl zelenou barvu a nesvítil, ten fichtl, libovala jsem si, jak pěkně umím řadit. Nahoru za jedna, dolů dva a nakonec zašlápneš ještě dolů tři. No paráda, to jsem frajerka, akorát nevím, proč se to při řazení vždycky zbrzdí a motor stejně řve do otáček....vysvětlení nasnadě, řadila jsem dobře, ale špatnou nohou pedálem brzdy.

Kamarád mě vozil na gilere, asi bylo všem jasné, že se mnou zahýbá své holce z protějšího vchodu. Ona potom stejně umřela na raka.

S jedním týpkem jsem se seznámila na disko, šlo mi hlavně o toho panáka Jelcina, který se tenkrát pil po velkejch, a tak jsem si aspoň, aby řeč nestála, vzpomněla: „Ty máš motorku.“ A on mi nadšeně kvitoval, patrně s myšlenkou, že mě má na co sbalit. A já s ním tenkrát jezdila na tý litrový mrše jen tak, protože jsem mu nějak nedokázala říct, že o něj vůbec nemám zájem, ani o tu motorku, jen jsem se nedokázala vyjádřit. Ale dal mi naštěstí kopačky.

A pak už jsem radši na motorce jezdila sama. Černá stopětasedma to byla, nádhernej veterán, číza. Jezdila jsem na ní na houby s šátkem uvázaným na harleye. A když jsem si chtěla jednou zapálit, než vyjedu z lesa, stočily se mi řídky a celý koš lišek se rozsypal na cestu. Ale solidární mrcha byla, ona totiž občas nejela a ukázala mi to ještě před kopcem, než jsem sjela do lesa, takže jsem ji tam nemusela potupně nechat, bo těžká byla jak prase. No a pak jsme se stejně také rozešli.

A do hospody jsme jezdili na kole, kouzlo to mělo svý, vlastně nevím, kde se vzal ten odér kávy. Kafe jsme dávali vždycky s rumem, někdy z toho byly infarktové halucinace. V určitém věku, je člověku asi jedno, že nemůže na nohy, protože prosedí osmihodinovu šichtu v hospodě, hraje ligu, kdo vypije víc piva, a i když tam tlachá jen tak, je mu tam dobře. Znuděné paničky v hospodě štrykují a hospodský by si mohl dát na zeď diplom z psychiatrie za ty kecy, které všechny vyslyší jeho ušní šnek.

Hospoda je smrad z oleje. Chodívali jsme do knajpy s nápisem Kavárna a ta byla vyhlášena svým specifickým smradem kombinace právě toho oleje a cigár, piva a všeho možného, hadry nám smrděly ještě den, ale většinou musily rezolutně do pračky.

V hospodě se hrály karty na úkoly a vzduchem létal kolotoč namixovaných panáků, a i když sis vybral značku, po které zvracíš, musels jí vypít. Pozvracený ubrus vyvěsili z okna na prvního máje.

V kavárně frčí humor, kterému nerozumíš, když se chytneš, přestává ti rozumět okolí a ty zjišťuješ, že už nerozumíš ani chycenému, zároveň ti přestává rozumět obsluha kavárny. Tak jsme se zase rozešli.

Přátelství

Sockan Troskovič

Přijďte, i když to nebude nutné,
nevracím však zakoupené vstupné.
Hubou zazní hudba nutná,
né každému to tak chutná.

Alkohol a sex nás pojí,
tak pozvedněme svoje číše.
I bez lásky péro stojí,
za rauší dřímá hříšná říše.

Vrásky se mnou zapijou,
kamarádí mí drazí.
Než mě zase zabijou,
za maskou skrytí vrazi.

Připijme si, na časy kdysi,
na rány, co stmelí strupy.
Připíjí kamarádky krysy,
i mí kamarádi supi.

váš Sockan Troskovič

Ojeté kolo

Zajeté kolo

Ujetý kolotočář

Vzpomínka na nedávno, v níž se mi před zraky objevilo okno, do něhož se vkradl námět na další číslo. Hospody, restaurace a motorky. Diskuse plná emoji, to když jsme ještě neviděli za horizont kopce blahobytu a všeobecně sdílené naivity v nekonečnost ekonomického růstu. Ačkoliv jeho kritiky přicházely ze čtyř světových stran, v každodennosti byly spíše pojímány jako kratochvíle intelektuálů.

Hospody i restaurace se otevíraly podle zákoníku otevřených dveří a průtoku ve výčepních zařízeních. Kroky umouněných dělníků, noblesních úřednic či spolehlivě fungujících číšníků a číšnic již byly tak vychozené a tak naučené na „anything goes“, že by je mohla převládnout až nuda a posléze úzkost z nudy. A nemluvě o motorkách, jejichž urvané výfuky, rychlost a s ní i rychlá úmrtnost jakoby symbolizovaly starý svět, v němž jsme skutečně bydleli.

„Leden 2018 - jestli ta zkurvená vláda sáhne na pivo, bude revoluce

Červen 2019 - bez fotbalu a sportu obecně a piva bych nepřežil ani jeden den

Červenec - srpen 2019 - nechápu rodiče, že tu mohli tak dlouho žít, když nemohli cestovat, já bych se tu zbláznil/a

Září - Prosinec 2019 - stopro něco přijde, musí, dyť se ekonomika přehřívá. Jako chci lepší práci, už jsem vystřídal za dva měsíce pět a chci do Prahy, protože tam je víc možností, ale kdo má platit tak nehorázný částky za byt?

Březen - Duben a dál 2020 - No, co jsme doma. Tak pivo si člověk může koupit i domu, sport zas není tak důležitý, ale hlavně když bude práce. Uzavřený hranice jsou přeci pro naše dobro. Jen ať je ani neotvíraj. Mám v garáži mašinu a na ní můžu přeci jezdit i po ČR. Dyť tu máme stejně hezky jako jinde ve světě.”

Zvyknout se dá na všechno. I na oprátku. Adaptace člověka na prostředí, v němž žije, je až neuvěřitelná. A to i když někdy míří zaměřovačem na lidi prý „nepřizpůsobivé“. Možná v nich dříme revoluční potenciál nepřizpůsobivosti. Zpřísní-li se pravidla, přizpůsobí-li se mnozí, pak se očistí to, co bylo zneužíváno. Skandál ve své čisté formě začne volat po tom, aby se člověk do něj mohl pořádně obléci, vyzkoušet si ho, jak mu padne a vhodně ho využívat ve všem, co ho napadne, aby dal proudy do chodu. Cokoliv strnulé jako je například tupý výraz vlastenectví, jehož budou zajisté plné stránky ještě dementnějších deníků, týdeníků, měsíčníků, rytmtů, blesků, jako blikající kolotoče se sesunou laviny prázdnoty, které jsme si tak oblíbili v Prima Nové formě a jiných Kanálech, bude záhodno skandalizovat. Jinak zavři dveře a vypadni.

Quarantine omalovánky pro malé i velké

Instagram: @anettattoo @anetpazderku

Co mi chybí

Biaggi

Chybí mi MotoGP,
chybí mi F1,
chybí mi WSBK,
chybí mi WRC.

Chybí mi BSB,
chybí mi F2,
chybí mi Moto2,
chybí mi WTCR.

Chybí mi WSSP,
chybí mi NASCAR,
chybí mi TT Man,
chybí mi IndyCar.

Chybí mi EWC,
chybí mi WEC,
chybí mi Moto3
chybí mi Macau.

Chybí mi DTM,
chybí mi S1,
chybí mi SST,
chybí mi IRC.

Chybí mi MX,
chybí mi WRX,
chybí mi Baja,
a V8 Supercars.

Milenka Maxe Biaggiho

Ágr was made by hand. Also hand-made machines as 'punk', inspired by elementary properties.

Ágr's passion for detailed craftsmanship, natural material and formal clarify.

Ágr's results in a highly resistant. Results in continuation of sensational design language.

Recyclable material of Ágr made from plastic bottles, added for own humorous twist.

Each thus created in Ágr is unique, sold as a pair and manufactured as a limited editions.

Ágr light and airy form to be cast in one piece, transferred into three-dimensional plan.

Ágr has a certain charm, it can be arranged so as to achieve the desire, this process is only possible through digital media.

Different units out of Ágr can be joined in configurations.

Ágr namely! is providing a place to amorphous bubble, also exists in a more exclusive version.

Ágr conducts an experiment of possibilities of living, one could think The clever marketing strategy!

Ágr plays with the erotic appeal. But second reverse variant exists, It is continuously fluidity created as relatively thin material „Pelhřimov“.

(slovní spojení: z knihy nábytku 1900-2010, edit: JM)

MOKRÝ BANDITI

Instagram: @anettattoo @anetpazderku

Zatímco se ubohý smrtelník těšil na těch svých pět dvanáctek po dlouhé šichtě v místní továrně, rudá barva zahalila naši republiku do svého závoje. Jenda od výčepu hlásí, že červenou nemůže cítit, protože si pamatuje šedesátej osmej. „Ještě, že to mladý neviděj v barvách. Protože většina fotek z toho svinstva je černobílá.“ „Mladý věděj hovno,“ ozvalo se poté, co uslintanost moderátorů přestala téci z televizního přenašeče infekce.

Zlato ve sklenici, šedivá barva z úst a podivně vyhlížející západ slunce, končily vcelku nezajímavý den. Překvapení nastalo s červánky druhého dne. „Je rudo,“ řekl si pro sebe mechanik, který včera seděl pod televizí a klopil do sebe jednoho Čerta za druhým a křičel přitom „dávej to sem, jak kdyby nebylo žádný zejtra.“ Rudo před očima, který na sebe svým prázdnem hledí do ušmudlaného zrcadla na zdejší ubytovně. Ještě nepříjemné sucho v hubě se čtyřmi zuby dělalo mlhavé šmouhy, zatímco se dělník holil. Z protějšího okna někdo vyvěsil vlajku v barvách trikolóry. Nejen modrá, bílá, ale i červená tvořila tuto barvu. „Rusáci zkurvený,“ podotkl dělník, když si namísto kartáčku s pastou strčil do koutku cigáro. Rudou Luckynu.

Odklepával první popel na hlavu měšťanů krácejících pod jeho okny. Postarší dáma vzhledla k oknu, neboť se do jejího otevřeného maloměstského plátku snesla jiskra z cigaretového „motoru“ a propálila hlavu starosty, který na jedné z černobílých fotografií předával cenu města za rozvoj. „Dobře mu tak, stejně to byl komanč,“ ještě si odplivla paní a pokračovala v chůzi. Noviny zmuchlala a hodila do prvního zeleného plastáku.

Ten však předtím vybíral místní otrapa, který načerno bydlel v jednom ze sklepů. Říkalo se mu „Sklepmistr“, neboť když ho v brzkých ranních nebo pozdních večerních hodinách někdo viděl, pil povětšinou z láhve Sklepmistra podomácku udělané lihy nebo zkvašené mošty. Nepatřil ani k rudým, ani k odbojářům. Měl prostě rád jen tekutiny, ale jednou se ho někdo zeptal, co by si dal úplně nejvíc. A on na to, že originálního červeného Sklepmistra. Prý ta nasládlá chuť mu připomíná mládí, než mu zemřeli oba rodiče.

Červená prosvětovala již nějaký čas prostotu všechních dnů. Nikdo ji nebral za hrozbu, neboť s ní přišli do styku každý den. Sice pokaždé v jiném kontextu. Barvy se okoukají stejně jako novinky. A má-li člověk stále sledovat novinky. pak se ze sledování stává rutina. Rutina

mající různé barvy. A tak si nikdo pořádně nevšiml, že rudá zaplavila barevnost. Nejdříve ve formě prosebného návratu k původnímu přátelství s okupanty, z jejichž arogantních tlam stále smrdí vodka, a pak se zemí mající největší zed' a vyrábějící ty největší šmejdy světa. Jedni si veřejně kradou země a posílají na výzvědy své druhy, druzí bohatnou na šmejdech a jako dárek pošlou chřipku Made in China. Jen Jenda nemůže rudou ani cítit, protože zažil šedesátej osmej. Ti ostatní se nad rudou ani nepozastaví. Rudá je totiž prý jen barva a sama o sobě nic neznamena. Ale rudá je především barvou varující, barvou zvěstující vážné problémy.

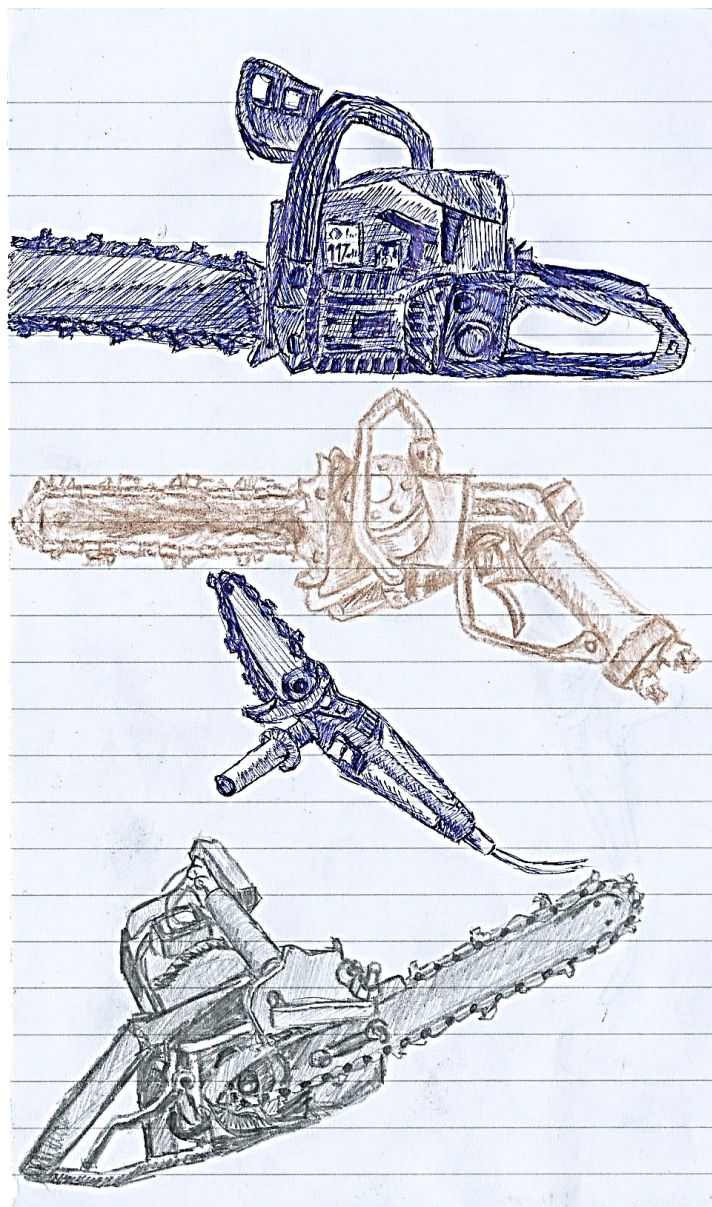
Najdi pět rozdílů a z tajenky ti vyjde, kdo může za pandemii a komu není hodno se klanět.

Koronaprázdniny

Pavel Blažek

Koronaprázdniny jsem začal s doma udělanými pilami. Ta obyčejnou tužkou je celá udělaná doma a taky ta, která tento nápad začala. Jak jsme se pustili do dřeva, brzy nám odešel řetěz na naší motorovce a následovně i lišta. Samozřejmě si toho nemohl soused nevšimnout a nabídl nám dočasně tuto doma udělanou. Já mám pro tyto věci slabost a začal jsem se koukat po vsi u všech známých, jaký mají vymoženosti. Tu nad ní (tedy propiskou) jsem našel u Truhlíka v jeho truhlářský dílně. Je to klasický rozbrus se seřízlou lištou na motorovou pilu a přidáním řetězem. Hnědá, hydraulická pila byla nalezena v Branišově na pile, kde vyndali z lesního hervestoru tuto řezací část a přidali k ní rukojeť se spínačem a madlem. A finální (také propiskou) vlastní příbuzní z mlýna, ale ti jsou šikovnější a dokázali přendat na starší pilu výkonnější motor a upravit i plasty okolo.

Instagram: @anettattoo @anetpazderku

„Hospodo, nalejvej!“ hulákávali štamgasti od stolu na hospodské. Už je tomu sice drahně let, co tuto hlášku považujeme za poněkud archaickou. Chceme-li si ale vysvětlit, proč dodnes říkáme hospodám právě *hospody*, může nám právě ona velice dobře posloužit.

Ve zmíněné rozkazovací větě je totiž slovo *hospoda* použito trochu jinak, než jsme dnes zvyklí – neoznačuje zde hostinec (podnik, do něž si člověk může zajít na něco k jídlu či k pití). V uvedené příkladové větě jde o oslovení. A lidé, kteří přijdou do hospody, přece neoslovují hospodu jako takovou. Pivo či oběd si neobjednávají u hostince jakožto instituce.

Zmíněnou větou tak návštěvníci dávných hospod pochopitelně neříkali: „Tak, milá restaurace, dal bych si jedno pivečko.“ Nade vši pochybnost tímto způsobem titulovali člověka, který je v daném podniku obsluhoval.

Slovo *hospoda* totiž ve staročeštině znamenalo „pán“ (popř. „paní“ či „panovník“ – srovnejme ostatně toto slovo i s výrazy jako *hospodář*, *hospodyně* či *Hospodin*). Používalo se přitom zcela obecně (nejen v souvislosti s hostinci).

Každý dům tak měl svého pána, tedy hospodu. A když byli v domě nějakí hosté, zdejšímu pánovi domu říkali právě *hospodo*.

A v jakých domech se nejčastěji objevovali rozliční hosté? Ano, v hostincích. Právě proto se nejspíš význam podstatného jména *hospoda* zúžil – začali se jím označovat výhradně hostinští. *Hospoda*, to už zkrátka nebyl pán jakéhokoliv domu, ale pouze domu, v němž se provozoval hostinec.

Vedle toho pak jazykový vývoj přinesl ještě jeden významový posun. Z označení člověka (pána hostince) se význam slova *hospoda* posunul na celý jeho dům. A právě proto dodnes říkáme zařízením, jež tak milujeme, zrovna *hospody*.

To s kavárnou je to v češtině podstatně jednodušší a zřetelnější. Slovo *kavárna* totiž v naší mateřštině vzniklo velmi prostě – využitím frekventované přípony *-árna*. Ta v českém jazyce obvykle označuje nějaký uzavřený prostor (místnost, budovu, podnik, popř. přeneseně celou instituci).

Posluchárna je tak např. uzavřený prostor, v němž se něco poslouchá. *Pekárna* je budova, v níž se peče. A *kavárna* je prostě podnik, v němž se podává káva.

Pro zajímavost ještě uveďme, jak vzniklo samotné podstatné jméno *káva*. Do češtiny (stejně jako do řady jiných jazyků) se dostalo z arabštiny. Svůj původ má přitom ve slově *qahwa* (= káva v arabštině), které vzniklo podle habešského kraje Kaffa, který byl proslulý hojným růstem divokého kávovníku.

Milovníci moudrosti, milovníci myšlení, milovníci jiných perspektiv a především hloubky, jejíž tvrdé dno okusil první z milovníků, zatímco pozoroval hvězdnou oblohu. A nebyl jediný. Věrní hledači toho, co je za věcmi, detektivové všednosti a banálnosti, sloužili věčnosti.

Matka zaúkolovala své potomstvo a první z nich ihned spadl do studně, za což si vysloužil výsměch prosté děvečky. Další potomci nebyli v běžném životě o nic méně úspěšnější. Ať už jde o bezdomovce spícího v sudu, či reformátora obce, kterého osud jednou dostal do pout otroctví a jiný zase musel okusit nápoj pomáhající k věčnému spánku.

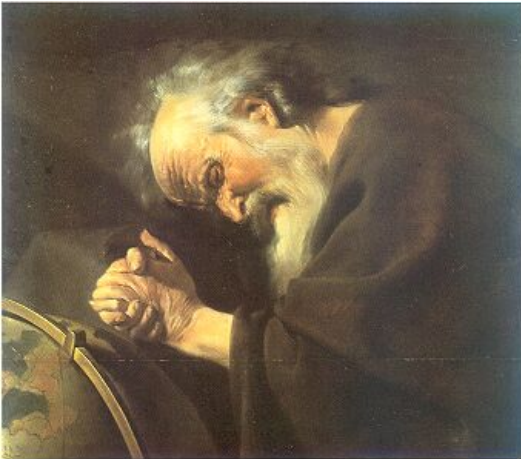
Než člověk alespoň částečně nahlédne lidově řečeno pod pokličku těchto funkcionářů lidstva, musí projít utrpením, o němž se nikomu ani nezdálo. I přes milióny úvodů, sebraných spisů, artiklů pochybné kvality nebo vysvětlování z řad těch, kteří si na detektivy hrají, neboť obdivují Poirota, se ke skutečnému hledání dostanete až po letech otroctví. Stane se z vás otrok sebe sama, ale spolu s otroky věříte paradoxní myšlence, že otroctví osvobozuje. Skutečně zajímavé, že ano?

Zajímavé a nezapomeňme podotknout i fascinující. Stejně jako témata, která se vám cestou začnou otevírat. Takovým vyloženě vděčným tématem je krize. Jak tomu však v solitérním promýšlení bývá, existuje tolik návodů na její úspěšné zvládnutí, kolik je samotných solitérů. Co krize, to podobnost s jinou a obecné východisko z ní je víceméně podobné těm ostatním. Škoda jen, že jde o obecné návody, které se s konkrétním řešením stoprocentně rozcházejí. Nevadí, ale za pokus to přeci stálo. Celoživotní úsilí o tu správnou teorii je ve svém jádru hledáním perpetua mobile.

Zajímavé a nezapomeňme znovu podotknout i fascinující je však to, že obecná formule říkající, že krize není jen negativní, nýbrž je možné v ní najít i smysl pozitivní, se opakuje jako seriály na komerčních televizích. Krize má zajisté očištný charakter, něco zanikne, aby vzniklo nové. Není jen destruktivní, nýbrž v sobě skrývá i příležitost. O krizi se toho tak vždy mnohé napsalo, povídalo a ze všech stran analyzovalo.

Čínská chřipka je dle mnohých odborníků, neoborníků, neexpertů stejně jako expertů krizí. A nebyla na nás seslaná z nebe, nýbrž z výrobní produktů nevalné kvality, zabalené v nudlích s rudou omáčkou za doprovodu mistra Tvrdíka, Nejedlého, Mynáře, Zemana a jiných poddaných milovníků utlačovatelů Tibetu. Jeden by si mohl říci, že nastal čas, aby si krom každodenních žurnalistů na tomto soustu mohli taky smlsnout milovníci moudrosti. Ale kde nic, tu nic. Tázání je věrným psem oněch milovníků, a proto je nutné se znovu dotazovat.

Je svobodné myšlení také v karanténě, desinfikuje si závitky a nosí roušku? Nebo se jen po grilovaném mase opíjí někde v koutu zahrady a vyhlíží záři nad Černobylem? Mlčím múzy nejen „inter arma“, ale i „v době virů“ a teče-li do ekonomické základny tak jako voda do Titaniku, pak jakákoliv Marxova nadstavba včetně Matky stagnuje? Čekám a čekám, poslouchám a čtu a doufám, že se potomci myšlení ozvou. Bude „hepčí“ jejich obrozením?

Obraz č. 1 - muž toliko toužící po cestování

Obraz č. 2 - prvně zaznamenané gesto dnešního “fuck off”

Instagram: @anettattoo @anetpazderku

Štětec

Našel jsem zaschlej štětec
poznávám tu křiklavě oranžovou barvu
maloval jsem s ní minulou zimu
jeden prázdněj byt v Dejvicích
někdo tam umřel a celej byt se vyhazoval
vzal jsem si odtud asi sto knížek
(jedna byla dokonce rozečtená na stole)
a pár kusů kýčovitýho porcelánu
kteřej jsem pak rozdával kamarádům po hospodách.
rabovačka par excelence
zbytek nábytku jsme rozmlátili kladivem
někdo si stavěl dlouhý roky domov
a během hodiny přestal existovat

(a tak) Hunové překročili *limes*
a vtrhli do Římské říše
Neměl jsem z toho špatný svědomí

III.

Vzdej se vší kontroly
Roztáhni ruce přílivu
Dálce bez konce
Dálce, která tě beztak již obklopuje
Pouze v okamžicích úžasu
Pouze nazí beze slov
Pouze jako tělo
Neboť slast je neuchopitelná
Neboť pouze to, co je za obzorem
Je hodno pronásledování

Jsem vůle a vlny

Na východ od ráje

Fotr otvírá plechovku s barvou
do piče to nejde
ale já vezmu ten šprajc
a budeš v piči ty svině
(povídá plechovce)
ty vole to prostě nejde
von má ty siky taky na hovno
Co s tím?
(povídá sobě)
se z toho poseru
já na ni šlápnu, na tu svini
hele, vole už to jde
nemá šanci
(povídá mně)
jdu to namastit
a jdem do prdele

V žádném případě nejde o metodu, nejde o nic pozitivního, o co by se mohl opřít nějaký výzkum. Negativní metatranskripce nevychází z žádného kolektivního nevědomí, natožpak sebevědomí. Na to je příliš negativní.

Jelikož to, co bylo považováno pra-spisovateli, pra-mysliteli, pra-umělci za hodnověrné a více či méně nosné, se stalo iluzí. Každý styl končící umělým -ismem dal všanc mnohé, ale nikdy ne zcela sám sebe. Nikdy nedošel do naprosté negativity, neboť vždy existovala nějaká persona, která na zničeném chtěla opět něco postavit. Negativita nebyla nikdy plně vytěžena, jak se v technické hantýrce tak rádo říká.

Nejen umělecké, literární a v neposlední řadě i hudební počiny tak končí v něčem, co má smysl, ačkoliv proti němu okatě bojují. Nikoliv však skutečně. Hermeneutika jako umění výkladu stále panuje. Ano, pane Heidegger, do kruhu, v němž se výklad pohybuje, jsme správně vstoupili. Nebojte. Pamatujme ale, že stále žijí zastánci umění výkladu, který má jasněji ukázat intenci toho kterého autora, myslitele, umělce, hudebníka. Někteří dokonce pokračují v úsilí o zachycení ducha doby.

Na to zastánci negativní metatranskripce odpovídají, že jde o nesmysl, jehož hledání jde proti smyslu negativní metatranskripce. Proč vůbec hledat smysl v něčem, co je zřejmý nesmysl? Proč tedy nepřiznat nesmyslu jeho vlastní a svébytný smysl? Proč se nezaobírat „ničím“, které je chytrými hlavami stavěno k adorovanému „něčemu“? Za první fázi negativní metatranskripce lze tak považovat přetvoření oceňovaných dílek, která za tu řadu let doslova zkameněla a jako sochy v muzeích působí na statické tváře návštěvníků. Je-li vůle k živému sama stále živá, je nutné se bránit zkamenění. K tomuto účelu lze využít síly smíchu a humoru. Oba jsou trestem za mechaničnost, statičnost a ztuhlost. Humor neguje, a proto ho je možné považovat za jeden z fundamentů negativní metatranskripce. Dlužno podotknout, že negativita v metatranskripci není nečinností, není pasivitou, nýbrž je tím, co surfuje na vlně negativity jako takové, která proniká světem a námi, před kterou však spíše zavíráme oči, než abychom se na ní zkusili alespoň letmo podívat. Přistoupíme-li společně na negativní metatranskripci, nebude už nutné kácet stromy kvůli papíru, který bude popsán vznešeným duchem. Negativita stromu je umělý zásah do přirozené dynamiky a má-li přispět pozitivitě napsaného, je nutné se k onomu duchu otočit zády a ukázat na něj vztyčený prostředníček.

Negativita transkripce si prozatím bere na paškál díla a jejich autory tak, aby z přepisu byla zřejmá negativní linka, kterou je možno rozvést dle vlastní ne-libosti, proto předpona meta-. Transkripce musí probíhat bez velkého přemýšlení nikoliv však zcela automaticky. To, co se v básni, hudebním textu, jiném literárním textu, na plakátech, v novinách, z titulků filmu nedá přepsat do negativity, je nutné domyslet jiným opisem. Proto platí: „V letech, kdy nemyšlení bude v poutech, nevytváří ani nevnučuje - bdělý stav odhazování, které naprosto zatracuje fyzickou plastiku.“

Originál

Charlese Baudelaire

Zdechlina

Má duše, zdali vzpomínáš si, moje štěstí:
Po ránu v sladkém podletí
Zdechlinu strašnou spatřili jsme na rozcestí,
Uprostřed štru ležeti.

S nohama ve vzduchu tak jako vilná žena,
Skvaříc a potíc samý jed,
Smrdutým břichem beze studu rozevřena
Se nabízela pro pohled.

Slunce pralo plnou silou do hniloby,
Jak by v ní chtěla vznítit var
A v zlomcích velké přírodě jak zkoušelo by
Vrátit, co spjala v jeden tvar.

Nebe se na tu pyšnou prašivinu smálo
A rozvila se jako květ.
Na trávu hnedle - tak to strašně zapáchalo -
Mohla ses mi tam poroučet.

Roj much, jenž bzučel v pupku této shniloty,
A červi pruhy černými
Když valili se z ní jak z husté tekutiny,
Hýbali cáry živými.

To všechno klesalo a stoupalo jak vlny
Či vzpínalo se praskajíc,
Tělo, jak vzdouval by je výdech tajuplný,
Tím žilo stále víc a víc.

Z tohoto světa zněla hudba prapodivná
Jak vítr běžící, pláč vod
Anebo zrna žencovo, když ruku zdvihna
Rešetem propouští svůj bod.

Negativní transkripce

Ludvice Linková

Živina

Tvoje kůže, nevíš, tvoje neštěstí:
Nad večerem v hořkém nadletí
Živinu krásnou neviděl jsem u kruháče,
Na stromě viseti.

Bez uší na zemi vůbec ne bez silného muže,
Ledujíc a sušíc medikament,
Voňavými zády s exhibicionismem uzavřený
Stál v kůlně zamčený.

Měsíc ledoval vůni čerstvosti,
Naprostu jí nevnímal
A v celém člověku by nezkoušel
Dát, co rozerval na kousky.

Země se o nic nezajímala
Vůbec, ani pramálo.
I když to ve vzduchu vonělo
A já se tam mohl vyspat,

Kočky mňoukaly u této živiny,
I psi se seběhli
I pan domácí byl omámen z chlastu,
Iltak se nic nedělo, žádný pohyb.

Nic se nedělo, i moře bylo klidné
Bylo zcela klidné,
Duch, naprostu odhalený nedýchá,
Stále mrtvo, méně a méně.

Ze záhrobí se nic neozývalo
bezvětří, naprosté sucho,
pán si dal jen nohu přes nohu
ucpaný nemůže nic procedit,

Podoba mizela a byla už jen snění,
Náčrtek tužkou teninkou
Na plátně odloženém, kde už malíř není
S to pracovat leč vzpomínkou.

Tam za kamením lačná fena vyčkávala,
A vztekle měřila si nás,
Ten kus, jež hryzala a nyní zanechala,
Líhající vyhlížela zas.

- Vy též, ach, budete jak tohle rozkládání,
Jak tento hnis zde vyvřelý,
Hvězdo mých očí, slunce přírody mé, paní,
Má vášni i můj anděli!

Taková budete, ó kněžno půvabnosti,
Až pomažou vás naposled,
Až pod travu a pod kořeny, mezi kosti
Si odejdete práchnivět.

Ó krásu má, pak řekněte, až políbíte
Hmyz žravý přijde tváří nach,
Že já jsem uchoval i tvar i božské bytí
Svých lásek rozložených v prach.

Obličej se začal rozeznávat a bdít,
sprej na zdi v hustých linkách
kapesník přišel po svých, a sebral ho natěrač
který nic neuměl a na nic si nepamatoval.

Zde pod travou sytý kocour bez zájmu,
ani se na něj nepodívala,
hladila si naprásklý pupek,
a ani se na něj nepodívala.

I já se zase složím,
jako puzzle rozsypané na zemi
mraky ve tvých uších, měsíc člověka, pán,
moje lhostejnost, můj ďáble!

Onaký nejsi, ach králi hnusu,
už tě polili poprvé,
už ve vzduchu a nad stromy, ve svalech
přijdete se rodit na svět.

Né hnuse tvůj, mlčte, smrdí vám z huby
kočky a psi ti olížou obličej,
nic jsi nezanechal, natožpak nebytí ďábla
jeho nenávisti složené ve formu.

„Kéž bych se uměla smát.“

Ludvice Linková

ZAKAZUJE SE !

Pojídání netopýře

Instagram: @anettattoo @anetpazderku

KAUPUNKI

AŤ JEDE DÁL
AŤ NEVYSTOUPÍM
AŤ SE OBJEVÍM NĚKDE DALEKO
NĚKDE KDE JE ZIMA
KDE JE VŠECHNO MODRÉ
KDE ČASTO PRŠÍ
TAK ČASTO ŽE TO NIKOMU NEVADÍ
JE TO SOUČÁSTÍ BYTÍ
CHVÁTÁNÍ NEBO KLIDU
TOULÁNÍ SAMA NEBO V LIDU

LEŽÍM
A PÍŠU SCÉNÁŘE
UŽ JSEM JICH NAPSALA HODNĚ
USÍNÁM
TUŽKU NA PAPIŘE
A TEN BÍLÝ PAPIŘ V HOVNĚ

OPÍRAT SE O TU ŠPÍNU
STEJNĚ V MĚKKU
STEJNĚ BLEDNU
HŘEJE VE VLAKU A OKNĚ
POHLED DALEKO
V KLIDU NEBO NA DNĚ

JSI ZAKÁZANÉ
DUMÁM JAK SE TO STALO
NAŘÍDILA JSEM TO
DOSTATEČNĚ NAHLAS
JSI ZAKÁZANÉ
A JÁ PRODAVAČKA
ROVNÁM VŠE KAŽDÝ DEN TAK JAK MÁ BÝT
PŘEROVNÁVÁM
KONTROLUJI
CEDULKY TAK JAK MAJÍ BÝT
ŠEST PADESÁT
DEVADESÁT
NA KONCI ŘADY JE ANANAS
MILUJU ANANAS
BEDNY JSOU ZE DŘEVA UŽ DÁVNO NE Z PLASTU
VŠE MÁM POD KONTROLOU
JSI ZAKÁZANÉ
MÁM TO TADY PŘED SEBOU
POŘÁD NA OČÍCH
NECHCI BÝT SAMA
A TAK HLÍDÁM

JSEM OPRAVENÝ PRÁZDNÝ HRNEK
OPRAVILA JSEM HO SAMA
JÁ SAMA
OPRAVENÉ HRNÍČKY NETEČOU
ALE TAKY JE NIKDO NECHCE

Řepka už se z krimu vrací,
z řepky v polích všichni zvrací.
I Babiš snad pochopí,
že víc sype konopí.

Pilný Babiš dře a maká,
Milošovi kouří ptáka.
Stejně jako doktor Rath,
vykouří si doktorát.

Na Kostelecké uzeniny
už došly všechny suroviny,
bude jistě nemilé,
žrát kebabiš v tortile.

Babiš šťastný jako blecha
ke kadeřníkovi spěchá.
Celý národ padne na zem
před tím starým mikymauzem.

Pozdní večer u Skaláka. Ideální čas. Konečně pod rouškou tmy a alkoholového oparu dopřeji trochu klidu svému unavenému tělu na dřevěném, zastřešeném pódiu. Ale především - budu usínat vedle NÍ.

Po odložení našich schránek na duše do vodorovné polohy vedle sebe začíná ta vytoužená a řekl bych i zasloužená euforie. Pod jakousi provizorní dekou má pravá ruka objímá JEJÍ břicho a něžně ho tiskne směrem k tomu mému. Žár JEJÍHO těla je spalující a já z něj přijímám první doteky hřejivého tepla do toho svého chladného a prázdného. Je to nezaměnitelný pocit, který by se mohl rovnat orgasmu. Konečně cítím, že někomu patřím a někdo opětovně patří mně. Teď už smím v klidu usnout a vím, že se za rozbřesku slunce probudím na vrcholu blaha a plně nabitý pozitivní energií.

Nikdy bych nevěřil, že takovou učiněnou idylku dokážou zbourat dvě blbá slova, která mnou projela jako tupý nůž.

„Pojď šukat!“ pošeptala mi prosebně.

Doslova mi jima vyrazila dech a teplo se začalo rychle ztrácet. Možná to bylo tím, že mě nepohání žádný pomyslný motor sexuální touhy. Ne, teď určitě ne. Posadil jsem se a vůbec netušil, jak mám zareagovat.

„Počkej tady, já dojdou pro pivo, Maličká,“ vypořel jsem ze sebe tu nejsmysluplnější větu, která mě v tu chvíli přišla na jazyk.

Bar byl vzdálený doslova jen pár kroků a nikdo ani nestál ve frontě. I přes tu kraťoučkou dobu mé nepřítomnosti během které jsem stačil objednat, zaplatit a zpátky přinést dvě piva, mé místo vedle NÍ zaujal neznámý týpek bez jedné ruky a rozhodně si nepřišel povídat. Rovněž nemohla být řeč o ztrátě času.

Nemyslím si, že zaregistrovali mou přítomnost a to i přes skutečnost, že jsem se posadil hned vedle nich. Měli plné ruce práce (všechny tři). Mlčky jsem je pozoroval a snažil se nalhat sám sobě, že přece o nic nejde, protože v této lokalitě kvete láska doslova na každém kroku. Bohužel, tohle obscénní divadlo, které se mi rozhodli zinscenovat bez nároku na honorář, nemělo s láskou pranic společného. Byl to učebnicový příklad toho, jak opět sexuální chtíč na plné čáře zvítězil nad lidskými city. Celé to představení však netrvalo dlouho. Tedy alespoň pro divácké publikum. Jednoručák si jí chytil za prdel, přitiskl k hrudi a rozhodl se dokončit tu tragickou veselohru kdesi za kulisami.

Zůstal jsem sedět na svém místě a pomalými, smutnými lůčky upíjel pivo z obou kelímků, přičemž jedno z nich bylo původně určeno herečce v hlavní roli.

Večer se pomalu ukryl pod temnou kápi noci. Temnou, jako byla má mysl. A já i přes fakt, že se všude kolem mě nacházely známé tváře a přátelé, jsem zůstal zcela osamocen. Zůstalo mi jen několik bubáků v hlavě, kteří se nestyděli nazývat se “city”. Bubáci ale každou vteřinou sílili a já věděl, že pokud je co nejdříve nezlikviduji, zlikvidují oni mne. Naštěstí však znám jeden spolehlivý způsob, jak se jich zbavit.

Musím se sebrat a najít Peťu. Víím, že se tu někde pohybuje. Peťa je baskytaristka z nějaké kapely, se kterou jsem se tady seznámil minulou akci. Byl jsem tenkrát na solidním tripu a díky tomu mě mohla celou noc orálně uspokojovat. Vyčítala si potom, že je naprosto neschopná, když mě po tolika hodinách nedokáže udělat. Chudinka malinká. Musím se sebrat, najít Peťu a požádat ji, aby dokončila, co začala minulý měsíc. Při samotné představě na krásnou baskytaristku a její ústní trsátko jsem se už necítil tak příšerně sám.

Sebral jsem se, šel hledat Peťu a touha po ní tak rapidně vzrostla, že jsem zapomněl na divadelní představení, které jsem se smíšenými pocity sledoval. Zapoměl bych i na skutečnost, že ne všichni lidé na planetě mají kompletní počet končetin a především bych zapomněl na NI. Byla by pryč, neexistovala by. Jenže ona tu bohužel je a očividně existuje. Stojí přímo proti mně. Tohle se moc nepovedlo, měl sem jít hledat jinam.

Jakmile jsem JI uviděl, pocit sebevědomí rychle spadl na nulu a bubáci se mi začali smát, jak rychle mě přechcali. Kurva svět!! Přiblížil jsem se k NÍ pomalými krůčky. Nechvátal jsem, ale ona taky ne. Sklopil jsem hlavu, nasadil si pomyslné parohy a omluvně (zřejmě v důsledku JEJÍ viny) se JÍ dotázal, zda si už půjdeme lehnout.

„Lehnout si můžem, ale šukat už nebudem!“ zněla její blesková odpověď podpořená značnou dávkou arogance a sarkasmu (zřejmě v důsledku mého ublížení a nasranosti).

Šli jsme si lehnout. Pokorně jsem následoval její kroky, které ale nemířily směrem k dřevěnému, zastřešenému pódiu, nýbrž opačným směrem na konec cesty ke starému dubu. Nevím, proč jsme šli zrovna tam. Možná ani nepředpokládala, že JI budu následovat.

Když jsme si lehli pod strom, všiml jsem si, že opodál se válí nekompletní člověk, který byl ještě před pár hodinami pln života. Třeba mě jen chtěla vzít mezi kulisy, aby mě lépe vtáhla do děje té jejich pornohry, jako by mi chtěla říct:

„Kdyby’s byl co k čemu, moh’s mě tady šukat ty!“

Ale mně je to jedno. City, které jsem s NÍ spojoval vyhasnou, když si vzpomenu na mou krásnou baskytaristku. Bohužel city nejsou to jediné, co dnešní noci vyhaslo. Měl bych si zapnout svetr ke krku. Ráno bude větší chladno než obvykle.

Od té doby, co začal člověk zakládat říše, začal žít jako sociální tvor, začal vytvářel sociální hierarchie, které oddělovaly mocné od bezmocných, doprovází ho touha vytvářet konspirativní teorie. Nejedná se o nový, moderní fenomén. Množství konspirativních teorií máme dochováno již z antiky – z Řecka i Říma – například o smrti Caesara. Doufám, že se jednou objeví další zapomenutá jeskyně z pravěku, na jejíchž stěnách budou uhlím ze společného ohně nakresleny konspirace pravěkých lidí. Třeba o tom, proč některým lovcům lítají šipy lépe než jiným. Konspirace je jako starý pes, který následuje člověka na jeho cestě dějinami. Podívejme se tedy na našeho přítele blíže a položme si otázku: Co je konspirace jako taková? Jak ji lze charakterizovat? Čím pro nás ve skutečnosti je? Jaký je její psychologický původ? A v neposlední řadě, kdo jsou lidé, kteří ji tak rádi vytvářejí a předávají?

Odpověď na otázku, co je to konspirace, si nechme na konec. Podívejme se nejdříve na původ konspirace. Tvrdím, že její původ je třeba hledat ve strachu z neznáma. Neznámo je místem, které trvale představuje nebezpečí. Neznámo nemá tvář, může být čímkoliv. To, co je ne-znamé, je ne-ohraničitelné, ne-definovatelné, ne-určité. Z hlediska rozumu se zdá být toto neznámo doslova „ničím“, ale přesto je pociťované, přesto je reálné. Dokonce i člověk, který po kontaktu s neznámem touží, pociťuje strach, jen slast prýstící z dobrodružství pocit strachu převyšuje. Dobrodruh tak zažívá obojí – strach i slast. Každá kultura i jedinec jsou konfrontováni s pocitem strachu prýstícího z neznáma, i když se mu snaží zuby nehty uniknout. Jedná se o zvířecí sebezáchovný pud, ve kterém lze vidět jeden z ústředních hnacích motorů veškeré kultury a vědy. Hradby měst měly kromě praktického obraného užití i symbolický smysl. Oddělují známé od neznámého. Místo, kde platí zákony od divočiny. V tomto smyslu se jeví snaha baroka o „zkulturnění“ přírody pomocí poutních míst, kapliček, božích muk, jako radikální posun vnímání hranic, jako protínání známého a neznámého prostoru.

Konspirace je výsledkem projevů pudu sebezáchovy. Je reakcí na pocit strachu, neboť říká: Existuje zde nebezpečí, o kterém ještě nevíš. Je to zpráva z oblasti neznáma. Prosákla k tobě. Konspirace nemusí nutně vyvolávat pocit ohrožení, ale vždy s ním kalkuluje. Motiv kalkulace, jak se dále ukáže, je stěžejní. Jestliže konspirace představuje určitý kontakt s neznámem, pak jejím důležitým společníkem je fantazie, imaginace. Ta jde za pomyslné hradby, jinými slovy za hranici známého a čerpá z nekonečně možností, jak nově znázorňovat strach. Člověk, který vytváří konspirace, nepociťuje nebezpečí bezprostředně. Nebezpečí není viditelné či hmatatelné. Pokud by bylo, následovala by aktivita – boj, útěk apod. Konspirátor pociťuje sílu neznámého vždy vzdáleně a to je moment, kdy vstupuje na scénu imaginace. Představivost neznámé uchopí a kreativně vyjádří pocit ohrožení. To je chvíle, kdy se konspirace rodí. Je jednou ze stránek tvůrčího uměleckého aktu. Umění potřebuje opojení různého druhu a konspirace je takovým druhem umění, které primárně čerpá z prožitku strachu. Role imaginace je zde naprosto zásadní. Bez ní není doslova ničím. Konspirace vždy dává podobu něčemu neznámému a skrytému.

Druhým důležitým prvkem vedle imaginace je machinace či racionální kalkulace. Rozum vybírá ze skutečnosti účelně to, co se hodí. Konspirace je tak propletením zdánlivě protikladné představivosti s chladným kalkulem. Ten spočívá v překlápění, znásilňování určitých významů, které nás každodenně obklopují.

Je chytlavým a přístupným příběhem pro ty, kteří touží neznámé uchopit, a nemají pro něj vhodná slova a dostatek imaginace. Konspirace dodává smysl těm, kteří ho hledají. Je vysvětlením, kterému člověk rozumí. Podá dobrý a jednoduše pochopitelný výklad. To, čemu rozumíme, ve skutečnosti žárlivě střežíme. Součástí rozumové stránky konspirace, na rozdíl od vědeckého vysvětlení, je bombastičnost sdělení. Jde o zjevené tajemství s příměsí skandálu. Je bulvární, pochází z ulice. Údiv posluchače nad obsahem a stavbou konspirace je její životní nutností.

Podívejme se na některé vlastnosti konspirací. Konspirace pracuje s tajnými místy, poslouchá za zavřenými dveřmi. Vytváří dojem, že se o věci rozhodlo mezi vyvolenými. Princip jejich volby není znám, přesto jejich rozhodnutí zasahuje ostatní. Nejedná se o rozhodování ve společném, otevřeném (moderně řečeno transparentním) prostředí. Často konspirace vytváří dojem, že se o věci rozhodlo již mnohem dříve. Oblíbené časové určení, hrající si se symbolikou, je například před sto lety. Konspiraci doprovází háv tajemství. Je tajnou informací, která není určena pro všechny uši. Tím získává na zajímavosti a pikantnosti, což vede k jejímu šíření. Je to paradoxní. Na jedné straně žije konspirace z ezoterické zkušenosti (je tajemstvím), na straně druhé je jejím znakem expanze. Konspirace je svůdná, protože představuje tajemství, ke kterému se člověk dostává. Stupňování této slasti je následující: dozvědět se o tajemství je lákavé. Získat ho a užívat si tuto exkluzivitu, je slastnější. Vrchol slasti se dostavuje při sdělení tajemství. Konspirace je sdílené tajemství, v tom tkví její svůdnost.

Jsme-li divákem divadelního představení, ztotožňujeme se s trpící postavou. Zažíváme katarzi a sami sebe skrze tuto identifikaci očistujeme. Skrz prožitek negativní emoce se dostáváme do pozitivního a vyrovnaného stavu. Vytváření a šíření konspirací má v sobě podobný katarzní účinek. Oprošťuje člověka od tlaku a negativních emocí, především od strachu. Tento původ konspiračních snah není vždy zřetelný a rád se maskuje za různé jiné stavy. Když si řekneme „jak to je“, „jak nás ty mrdky kosej“, „jak nám lžou“, uleví se nám. Pokud konspirátor vhodně zvolí typ konspirace, může tím navázat či upevňovat sociální pouta.

Dalším znakem konspirace je negace uznávaného diskurzu – toho, co můžeme nazvat *common sense*. Je alternativou k obecně uznávaným výkladům určitých politických, sociálních, náboženských či vědeckých skutečností. Nese v sobě anarchistický rys (který je dalším svůdným momentem konspirace). Tváří se jako zaručená zpráva oproti všeobecně známým, a tak již fádním a unaveným výkladům.

Konspiraci je třeba vidět i jako určitý typ mocenského vztahu. Na jedné straně je prostředkem či vyjádřením slabých, tzn. chudých, ostrčených, izolovaných. Tedy těch, kteří nemůžou nebo nechtějí jednat otevřeně. Je výkřikem těch, kdo nemají slovo. Těch, kteří se nepodílejí na rozhodování. Je vyjádřením odporu, ressentimentu, vzteku. Na druhé straně může být nástrojem vládnoucích k snadnějšímu manipulování mas. Ačkoli by mocní měli být ztělesněním obecně sdílených hodnot, někdy se mohou uchýlit k tomu, že své pozice podporují pomocí konspiračních teorií. Důvodem pro tuto machinaci je snadnější srozumitelnost a přijatelnost než mnohdy komplikovaný obraz určitého společenského problému (viz. Trump).

Kdy přestává být konspirace konspirací? Co je příčinou její smrti? Jsou dva případy. Buď umírá na nedostatek svých živitelů a je zapomenuta. Prázdné místo v obecném diskurzu – tuto škvíru – kterou svým pojetím vyplňovala, již není aktuální. Nebo svůdnost jejího pojetí je přebita jinou lákavější konspirací. Druhý způsob její smrti (a o mnoho zajímavější) spočívá v jejím obrovském šíření, v jehož důsledku se stává součástí *common sense*. Konspirace se stává konsensuální pravdou, je součástí obecného, společného diskurzu. Na svůj úspěšný převrat doplácí svojí smrtí, protože již ji nelze nadále označovat za konspiraci. Tímto obratem od minority k majoritě umírá. Konspirace se nemůže stát hlavním interpretačním klíčem. Tím, že se stane součástí obecně uznávaného výkladu, přirozeně vytváří prostor pro jiné konspirace namířené proti ní. Skrze svoji smrt zaručuje zachování svého druhu.

Konspirace je vytvořený příběh, který čerpá stejně tak z imaginace jako z racionálního kalkulu. Je to příběh, který mluví o neznámém, skrytém a tajemném, jež se vlamuje do našeho světa. Je svůdným, neboť kalkuluje s pocitem ohrožení. Mluví nově, ale srozumitelně. Mluví bulvárně i vědecky. Je náš.

(Tato esej je alfa verzí, námitky, hejty či připomínky zasílejte na petrjirak@seznam.cz)

Muž na obrázku je:

- a) slavný pražský hrobník
- b) zadaný zednář
- c) muž prodávající důchodcům pánvičky

Muž na obrázku je:

- a) italský komunista
- b) dobře najedený Francouz
- c) mužem na obrázku výše

Mechanická výsadba cibulovin... No nevím...

Je jaro a příroda se probouzí. Je jaro a začíná být teplo. Je jaro a kvetou kytky. Je jaro a všichni mají radost, že je jaro. V Pelhřimově je taky jaro a taky kvetou kytky. Není to báječné? Je! To každopádně!

Kytky kvetou na loukách, na zahrádkách a na záhoncích. V Pelhřimově kvetou kytky rovněž na záhoncích okolo silnic, na kruháčích, u cedule *Pelhřimov město rekordů a kuriozit* („u pinčla“) a na náměstích v truhlíkách. Je to hezké!

Kytky jsou a kvetou na správných místech, jsou tam, kde je potřeba rozrazit šed'. V rušném prostředí lákat svým půvabem a provonět vzduch od silnice. Pěkně promyšlené! O vše se starají *Technické služby města Pelhřimova*.

Do této chvíle by bylo vše v harmonickém pořádku. Tento rok však *TsmP* přitvrdily v květinové estetizaci města a jako novinku avizují „mechanickou výsadbu cibulovin“ v městských sadech. Kytky už vykvetly, a tak můžeme nyní v sadech vidět řízeně vlnící se pás narcisů či tulipánů. Tyto uměle vytvořené „lány“ květin „zdobí“ několik v plastu zalaminovaných A4, které jsou přibité vedle záhonů na kůlu s informacemi o výsadbě. Význam cedulí je buď v tom, aby na ty místa lidi nešlapali, anebo proto, aby se vědělo, kdo stojí za tímto zkrášlovacím aktem.

Jde o umělé a mechanizované zkrášlení. Prosím, trochu citu - proč zkrášlovat místo, které je samo o sobě příjemné a plné zeleně, proč implementovat mezi mohutné stromy na zelený trávník záhony cibulovin, které tam svým charakterem nepatří. Lidově řečeno - proč nosit dříví do lesa...

P e l h ř i m o v s k ý O T A Z N Í K

Necenzurovaný samizdat poskytující svobodný prostor neoficiální kultuře. Nočník mělký, číslo 15, rok 2020.

S rouškou na ústech čtete: • O hospodách, kavárnách a motorkách • Vybarvěte si omalovánky • Zasněte se s básněmi od Sockana, Vincenta a jiných • Odolejte rudé hrozbě

**První strana pro ty,
kteří dokážou číst pozpátku.**

**A pokud ne?
!čoto kaT**

Pelhřimovský otazník sleduj i na <https://www.facebook.com/pelhrimovskyyotaznik/>
nebo napiš na pelhrimovskyyotaznik@seznam.cz